

Arrest

nr. 203 940 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die België binnenkwam op een onbekende datum, verklaart er zich op 2 december 2015 een eerste maal vluchteling.

1.2. Op 24 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vervolgens bevestigd bij 's Raads arrest nummer X van 7 maart 2018.

1.3. Op 24 april 2018 verklaarde verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

1.4. Op 7 mei 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*" genomen die per drager op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Zerani gelegen in het district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U verklaart er uw volledige leven te hebben gewoond. U woonde samen met uw ouders, zussen en broers. U verklaarde in uw eerste verzoek om internationale bescherming soenniet te zijn en Tadzjiek van etnische origine. U ging niet naar school, maar volgde gedurende zeven jaar religieuze lessen. U hebt niet gewerkt in Afghanistan. Uw vader was gedurende tien tot vijftien jaar werkzaam voor internationale organisaties. Meer bepaald werkte hij als verpleger in het Algemeen Ziekenhuis van Jalalabad voor "Healthnet", een Zweedse organisatie en het "International Committee of the Red Cross" (ICRC). Zestien of zeventien dagen voor uw vertrek, werd u 's nachts bezocht door enkele onbekende, gemaskerde en gewapende mannen. Ze vroegen of uw vader thuis was. Uw vader was er op dat moment niet. U vertelde hen dat. Ze werden kwaad, sloegen u en doorzochten het huis. Uw moeder vertelde hen dat uw vader niet thuis was, waarop één van de mannen tegen haar zei dat ze haar zoon zou zien sterven, terwijl hij naar u wees. Twee of drie dagen later, vond u een dreigbrief van de taliban aan uw deur. U ging met uw vader naar de moskee, waar de ouderen uw vader vertelden dat u beter binnen zou blijven. Twee of drie dagen nadien werd er een tweede dreigbrief van de taliban aan de malik van het dorp bezorgd. De malik adviseerde uw vader dat hij hulp moest zoeken bij de autoriteiten. Twee of drie dagen daarop ging u met uw vader naar het districtskantoor. Het districtshoofd verwees uw aanvraag door naar de veiligheidscommandant. Vervolgens bleef u veertien of vijftien dagen thuis, waarna uw vader opnieuw naar het districtskantoor ging om te informeren naar de aanvraag. Daar vertelde men dat er niet in persoonlijke veiligheid kon worden voorzien. Vervolgens bracht uw vader u naar uw tante, waar u twee of drie dagen bleef. Hierna vertrok u uit uw land van herkomst. Via Afghanistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, een aantal onbekende landen en Duitsland, reisde u naar België, waar u op onbekende datum aankwam en op 2 december 2015 internationale bescherming aanvroeg. Na aankomst belde u meteen uw familie op. U vernam dat uw familie na uw vertrek verhuisd was omwille van de problemen. Uw vader vertelde tevens dat hij zijn werk had stopgezet. Ter staving van uw relaas, legde u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), documenten aangaande de job van uw vader, twee dreigbrieven, een brief die uw problemen beschrijft en een envelop.

Op 24 mei 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan de door u ingeroepen asielmotieven. U ging tegen deze beslissing in beroep. Op 7 maart 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing in haar arrest met nummer 200788. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 28 maart 2018 werd u na een politiecontrole overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Vottem ten einde u van het Belgische grondgebied te kunnen verwijderen. Er werd u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat men oordeelde dat er een risico op onderduiken bestond. Zonder naar uw land te zijn teruggekeerd dient u er op 24 april 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming verklaart u dat u mentaal ziek bent en dat u hierdoor tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming foute antwoorden gegeven heeft.

Ter ondersteuning van dit tweede verzoek legt u 2 attesten van het Centre d'Accueil Rapproché pour Demandeurs d'Asile (CARDA) neer d.d. 3 april 2018 en d.d. 24 april 2018, en een document betreffende uw medicatie. U legt tevens een brief van uw advocaat, meester A. Sakhi Mir-Baz, neer waarin deze stelt dat u meent dat u – ondanks dat het CGVS geen geloof hechtte aan uw eerdere verklaringen – toch het voordeel van de twijfel verdient gezien uw mentale toestand. Uw advocaat vermeldt in zijn schrijven tevens dat het omwille van uw kwetsbaarheid (mentale problemen) niet redelijk is van u te verwachten dat u zich zou vestigen in Jalalabad en hij voegt algemene informatie over de situatie in Afghanistan toe in zijn brief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderd hebben om tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming de juiste antwoorden te geven op de vragen van de protection officer, waardoor er geen geloof meer kon gehecht worden aan uw asielaanvraag, dient vastgesteld te worden dat de aangehaalde nood niet van aard is om aan te tonen dat het standaardprocedureverloop in het gedrang is geweest of zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen, zoals verder in de motivering uitgelegd.

In de gegeven omstandigheden kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient evenwel vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vorige verzoek afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat de RvV deze beslissing in beroep heeft bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U werpt enkel op dat u psychische problemen heeft en dat u daardoor de vorige keer foute antwoorden gegeven hebt (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, punt 1.2). Niks meer, niks minder. U doet niet eens de moeite aan te geven op welke vragen u foute antwoorden zou gegeven hebben, hetgeen allerminst ernstig is en er niet toe leidt een ander licht te werpen op de eerdere beoordeling.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet (2 attesten van het Centre d'Accueil Rapproché pour Demandeurs d'Asile (CARDA) d.d. 3 april 2018 en d.d. 24 april 2018 en een document betreffende uw medicatie, alsook een brief van uw advocaat) moet worden vastgesteld dat deze stukken inhoudelijk geen verband houden met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden omdat ze louter betrekking hebben op uw huidige medische situatie. Ook de informatie over de situatie in Afghanistan die uw advocaat toevoegt in zijn schrijven is te algemeen om uw concreet geval te ondersteunen.

Bovendien heeft u deze medische problemen ook al ingeroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en werd dit ook al door de Raad beoordeeld. De Raad volgde u niet wanneer u voorhield dat vermeende trauma's die u zou opgelopen hebben tijdens uw reis over land naar België, dan wel mentale problemen waarmee u zou kampen, de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden zouden kunnen verklaren. De Raad zei eveneens dat u noch uw advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gewezen hebben op een dermate psychische problematiek dat u niet in staat zou zijn geweest om de vragen over de onderwerpen die u zelf aanbrengt naar behoren te beantwoorden. De Raad was van oordeel dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in uw asielrelaas niet op afdoende wijze konden worden verklaard of verschoond door aan stress gerelateerde ongemakken die de verzoekende partij parten zouden hebben gespeeld. De Raad merkte in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. De Raad merkte verder op dat u geen medische attesten voorlegde waaruit kon blijken dat uw oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn om correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van uw asielaanvraag.

Waar u in het kader van uw huidig verzoek inderdaad attesten voorlegt, dient evenwel vastgesteld te worden dat ze evenmin bij machte zijn aan te tonen dat u omwille van uw mentale problemen niet in staat zou zijn om correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Uit deze attesten blijkt enkel dat u recentelijk beperkte tijd opgevangen bent geweest in het centrum CARDA en dat u nadien nog ambulante zorg kreeg. In deze attesten wordt niet gesproken over een eventuele diagnose of een inhoudelijke medische beoordeling. Dit betreffen geen medische attesten waaruit na een diepgaand medisch onderzoek onomstotelijk blijkt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat bent een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De fiche met de daarop vermelde medicatie kan dit evenmin aantonen. De stukken zijn op zich dus onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u zich, wat uw medische problemen betreft, voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure namelijk een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate

van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de

districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bormbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet juncto artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

"Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de profiel van verzoeker, iemand – totaal analfabeet en met mentale problemen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is via het land naar België gekomen en men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de psychologische toestand van verzoeker.

Verzoeker was op de dag van het gehoor ziek. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar de zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor over zijn medische toestand en eveneens de klacht die zijn raadsman ingediend heeft bij de Fedasil. (zie stuk 2 in het eerste verzoekschrift tegen de eerste negatieve beslissing van het CGVS)

Verzoeker wenst eveneens het antwoord van Fedasil over deze klacht voorleggen aan uw Raad. (zie stuk 3 in het eerste verzoekschrift tegen de eerste negatieve beslissing van het CGVS)

Fedasil stelde toen dat haar verpleegster tot conclusie kwam dat er geen redenen zijn om het gehoor te annuleren.

Verzoeker meent dat de verpleegster hem zeer oppervlakkig onderzocht heeft en dat een verpleegster nooit is staat is om in de hoofd van een persoon te kijken.

Hoe kan ze weten of mentaal verzoeker niet in staat is om een interview af te leggen?

Zelfs een psycholoog of psychiater kan moeilijk dit weten, laat staan een verpleegster.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen."

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.*

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Verzoeker meent dat verweerster zijn tweede asielaanvraag op een super oppervlakkige wijze onderzocht heeft.

Dit blijkt uit de bestreden beslissingen onder de feiten:

Verweerster deed geen moeite om na te gaan waarom verzoeker opgesloten is. Verzoeker wenst te verwijzen naar de begeleidende brief van zijn raadsman waarin naar de volgende stukken verwijzen wordt:

- Attest van CARDA van 3 april 2018

- Attest van CARDA van 24 april 2018

- Een document (fiche de traitement) over de medicatie

- Eigen verklaring van verzoeker tijdens een telefonisch gesprek (24.4.2018 in de namiddag) tussen verzoeker en zijn raadsman: ze hebben mij op een aparte kamer opgesloten en 's nachts laten ze gas in de kamer om mij te kalmeren. Ik wordt helemaal nat en ik trek mijn broek en ondergoed uit. Ik wil ze wassen.

- Eigen verklaringen van verzoeker tijdens een telefonisch gesprek de dag na zijn arrestatie: help me om naar buiten te komen. Mijn hart zal hier ontploffen. Ik kan dit niet aan.

- De reden waarom hij meegenomen was door de politie vanuit opvang centrum: hij wou zichzelf pijn doen en de directeur was bang dat hij zelfmoord zal plegen. Daarom heeft hij naar de politie gebeld.

- Een arrest van de RvV over gelijkaardige situatie waarin de RvV zei dat er met mentale toestand van verzoeker moet rekening gehouden worden: Dossier I.E. ovnr 8.030.957

Verzoeker is opgesloten omdat hij met zware psychologische problemen kampt. Verzoeker is opgesloten in de vottem in een aparte afdeling waarin allen verzoeker in een kamer verblijft onder de constante toezicht. Toezicht om te vermijden dat hij geen zelfmoord pleegt of zich zelf verminkt.

Verweerster stelt dat verzoeker niet eens de moeite deed aan te geven welke vragen hij foutief geantwoord heeft, hetgeen allerm minst ernstig is.

Verzoeker meent dat verweerster naar haar eigen handelingswijze moet kijken alvorens een zieke persoon kwalijk te nemen hiervoor.

Verweerster had verzoeker kunnen horen, vooral omwille van het feit dat hij ziek is. Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden dat verzoeker ziek is en dat hij zijn aanvraag niet mag behandeld worden als een normale persoon in normale omstandigheden.

Verzoeker is ziek en zit in detentie in een uitzonderlijk regime.

2 belangrijke elementen om aan verzoeker het voordeel van twijfel te verlenen.

Verzoeker is bijzonder verbaasd door het volgende argument van verweerster:

In de gegeven omstandigheden kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verzoeker heeft het helemaal niet verwacht dat een mens, een medewerker van het CGVS dergelijke knip plak werk motivering gebruikt.

Verweerster is blijkbaar niet op de hoogte dat CARDA niet zomaar mensen onder behandeling neemt.

Verweerster heeft zelfs geen moeite gedaan om de medische stukken te lezen en indien nodig contant op te nemen met CARDA om zich verder te informeren over de mentale toestand van verzoeker.

Verzoeker meent dat dit een flagrante schending van de medewerkingsplicht is zoals het verwoord is in artikel 4 van de kwalificatierichtlijn.

Verzoeker heeft alle nodig stappen ondernomen om zijn 2de asielaanvraag te ondersteunen.

Verzoeker heeft alle medische stukken neergelegd,

Verzoeker heeft landeninformatie neergelegd waaruit blijkt dat de situatie in het land van herkomst niet veilig en geschikt is voor hem bij een eventuele terugkeer,

Verzoeker heeft een arrest van uw Raad voorgelegd waarin uw Raad de beslissing van verweerster vernietigd heeft omdat verweerster geen rekening gehouden heeft met de psychologische problemen van verzoeker en de invloed ervan op het gehoor.

Verweerster heeft verwijzen naar zijn huidige toestand – hoe en waar hij opgesloten is omwille van deze mentale problemen.

Verweerster heeft zelf het niet waard gevonden om verzoeker te horen. Een dergelijke werkwijze is niets anders dan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerster stelt dat verzoeker de medische problemen al ingeroepen heeft bij uw Raad en ze werden daar ook beoordeeld.

Verweerster heeft zelfs niet de moeite gedaan om naar deze stukken en naar de inhoud van deze stukken te kijken.

Het gaat niet over dezelfde stukken!!!

De inhoud en de **graad van ernst van deze ziekte** is anders dan toen!!!

Verweerster stelt dat uw Raad bij de behandeling van de eerste asielaanvraag gesteld heeft dat verzoeker geen attest voorgelegd heeft waaruit kon blijken dat zijn oordeelvermogen aangetast is.

Verzoeker meent dat het feit dat hij zichzelf verminkt heeft, het feit dat de directeur van het centrum naar de politie gebeld heeft omdat hij bang was dat verzoeker aan zichzelf schade zal toebrengen en het feit dat hij in een bijzonder regime onder de toezicht in een aparte vleugels alleen opgesloten is, is een indicatie dat zijn oordeelsvermogen aangetast is.

Verweerster stelt dat in de attesten van CARDA geen diagnose en inhoudelijke beoordeling vermeld staat.

Verweerster wenst de indruk te wekken dat ze niet op de hoogte is hoe CARDA te werk gaat.

Verzoekers raadsman heeft persoonlijk gebeld naar de medewerker van CARDA en ze stelde dat hun beleid hen niet toelaat om een inhoudelijke medische beoordeling te geven.

Verweerster zelf heeft nagelaten om dit te doen.

Verzoeker verzoekt uw Raad om zelf contact op te nemen met CARDA ten einde dit standpunt bevestigd te krijgen. Uw Raad beoordeelt dit beroep in volle rechtsmacht en verzoeker meent dat uw Raad een betere beslissing kan nemen indien u contact opneemt met CARDA.

Verweerster stelt dat verzoeker vrij staat om een aanvraag 9ter in te dienen. Dit is een zeer interessant argument!!!

Waarom?

Verweerster geeft zelf onbewust toe dat verzoeker ziek is en dat hij een aanvraag 9ter mag indienen.

Verweerster weet ook zeer goed dat de DVZ de aanvragen van 9ter vandaag op een totaal onmenselijke wijze behandelen. De DVZ zegt dat een persoon moet op sterfbed zijn om in aanmerking te komen voor een aanvraag 9 ter.

Verzoeker meent dat verweerster bekend is met artikel 3 van het EVRM: niemand mag onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

De werkwijze van verweerster is niets anders dan een onmenselijke en vernederende behandeling van verzoeker in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verweerster verzoekt uw Raad om rekening te houden het bovenvermelde arrest – nl de zaak van I.E. en hij verzoekt om dit arrest in zijn situatie toe te passen.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

***Zij geen rekening houdt met het profiel van verzoeker,
Zij verzoeker geen kans gegeven om gehoord te worden bij zijn tweede asielaanvraag
Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.
Dat dit middel gegrond is."***

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

*Verzoeker heeft deze **persoonlijke omstandigheden** voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel EN mentale toestand.*

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.

Verweerder roept ten onrechte een intern vlucht alternatief in. Verzoeker meent dat hij over geen intern vlucht alternatief beschikt in Jalalabad.

Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom Jalalabad een geschikte plaats is voor verzoeker.

Verzoeker is van mening dat het hieronder staande rapport van toepassing is op zijn situatie."

Vervolgens citeert verzoeker uit verschillende rapporten en internartikels, meent hij dat als Kabul en Herat niet veilig zijn voor burgers het vanzelfsprekend is dat Nangarhar evenmin veilig is voor burgers, voert hij aan zeer kwetsbaar te zijn en te kampen met zware psychiatrische problemen, en besluit hij als volgt:

"Het is in die zin niet redelijk van verzoeker te verwachten zich in jalalabad te vestigen. Verzoeker is zeer kwetsbaar en hij bevindt zich in de leeftijd van 18 – 40 zoals het verwoord is in het bovenvermelde rapport.

*Verzoeker heeft aan de hand van zijn persoonlijke **situatie concreet aangetoond** dat deze rapporten van toepassing is in zijn situatie."*

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoekende partij de "*Brief van verzoekers raadsman*" neer, die vermeld doch niet gevoegd was bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.3.2.2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vervolgens bevestigd bij 's Raads arrest nummer X van 7 maart 2018.

In het kader van verzoekers tweede, onderhavig verzoek om internationale bescherming besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet tot de onontvankelijkheid van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming. Meer bepaald oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt en enkel wijst op zijn psychische problemen waardoor hij de vorige keer foute antwoorden zou hebben gegeven, zonder aan te geven op welke vragen hij foute antwoorden zou hebben gegeven, hetgeen niet ernstig is; de door verzoeker in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming voorgelegde stukken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) enkel zijn medische situatie beschrijven en verzoekers medische problemen reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden beoordeeld in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, terwijl de bij huidig verzoek om internationale bescherming voorgelegde attesten evenmin aantonen dat hij niet in staat zou zijn tot het afleggen van correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen en hij zich bovendien voor de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen volgende documenten voorlegt: 2 attesten van het *Centre d'Accueil Rapproché pour Demandeurs d'Asile* (CARDA) van respectievelijk 3 april 2018 en 24 april 2018, alsook een document betreffende zijn medicatie evenals een brief van zijn advocaat waarin deze stelt dat verzoeker meent dat hij ondanks dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn eerdere verklaringen toch het voordeel van de twijfel verdient gezien zijn mentale toestand en dat hij zich omwille van zijn kwetsbaarheid (mentale problemen) redelijkerwijze niet kan vestigen in Jalalabad; bij deze brief wordt eveneens algemene informatie over de situatie in Afghanistan toegevoegd.

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist,

doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.3.2.4. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift terugkomt op het verweer dat hij voerde in het kader van zijn beroep bij de afwijzing van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en dit verweer zo goed als letterlijk overneemt in zijn eerste middel in onderhavig verzoekschrift (p. 3-5), werd dit verweer door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds beoordeeld in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming. In zijn arrest nummer 200 788 van 7 maart 2018 oordeelde de Raad meer bepaald als volgt:

“De Raad volgt de verzoekende partij verder niet in zoverre zij voorhoudt dat vermeende trauma's die zij zou opgelopen hebben tijdens haar reis over land naar België dan wel mentale problemen waarmee zij zou kampen de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden kunnen verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van haar asielaanvraag. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om de vragen over de onderwerpen die ze zelf aanbrengt naar behoren te beantwoorden.

Wat betreft de kritiek op de wijze waarop de medische klachten van de verzoekende partij op de dag van haar gehoor door een verpleegster van het opvangcentrum zouden zijn onderzocht, merkt de Raad op dat uit het antwoord van Fedasil op de klacht ingediend door haar raadsman blijkt dat deze verpleegster na onderzoek van de verzoekende partij geen enkel symptoom heeft vastgesteld dat een uitstel van haar gehoor kon rechtvaardigen. De verzoekende partij zou ook geen specifieke medische klachten hebben gehad en enkel hebben aangegeven dat zij gestresseerd was door het feit dat zij in de namiddag haar gehoor zou moeten afleggen. Zij zou om die reden een kalmeermiddel hebben gekregen (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Deze informatie duidt er niet op dat de verzoekende partij slechts oppervlakkig zou zijn onderzocht of dat de verpleegster die de verzoekende partij onderzocht niet in redelijkheid tot de conclusie kon komen dat er geen redenen waren om het gehoor te verdagen. Blijkens het gehoorverslag heeft verzoekende partij bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens niet gemeld mentaal niet in staat te zijn haar gehoor af te leggen. Pas wanneer zij naar het einde toe gewezen werd op het feit dat zij op vele vragen het antwoord niet wist, liet zij weten dat zij 's ochtends naar de dokter ging met de vraag haar gehoor uit te stellen omdat zij zich niet goed voelde (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 19, 20). De verzoekende partij laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze de duizeligheid die zij tijdens haar gehoor zou hebben gevoeld haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad is van oordeel dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers asielrelaas niet op afdoende wijze kunnen worden verklaard of verschoond door aan stress gerelateerde ongemakken die de verzoekende partij parten zouden hebben gespeeld. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. X).”

Verzoeker laat in het geheel na *in concreto* uiteen te zetten waarom of op welke wijze de hiervoor geciteerde beoordeling van de Raad volgens hem onjuist of intussen achterhaald zou zijn, hetgeen allerminst ernstig is.

In zoverre verzoeker in zijn tweede middel in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming wel degelijk attesten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn mentale gezondheidstoestand hem weerhoudt van het afleggen van correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen, kan hij geenszins worden bijgetreden. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dienaangaande immers terecht als volgt:

"Waar u in het kader van uw huidig verzoek inderdaad attesten voorlegt, dient evenwel vastgesteld te worden dat ze evenmin bij machte zijn aan te tonen dat u omwille van uw mentale problemen niet in staat zou zijn om correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Uit deze attesten blijkt enkel dat u recentelijk beperkte tijd opgevangen bent geweest in het centrum CARDA en dat u nadien nog ambulante zorg kreeg. In deze attesten wordt niet gesproken over een eventuele diagnose of een inhoudelijke medische beoordeling. Dit betreffen geen medische attesten waaruit na een diepgaand medisch onderzoek onomstotelijk blijkt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat bent een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De fiche met de daarop vermelde medicatie kan dit evenmin aantonen. De stukken zijn op zich dus onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt."

Betreffende verzoekers opname op zich in het "Centre d'Accueil Rapproché pour Demandeurs d'Asile" (hierna: CARDA), dient er vooreerst op gewezen dat deze opname plaatsvond na het gehoor van verzoeker op 14 april 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en als dusdanig dan ook bezwaarlijk kan worden beschouwd als een element dat zou kunnen aantonen dat verzoeker ten tijde van dit gehoor niet in staat zou zijn geweest tot het afleggen van correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen omwille van zijn psychische problemen. Verder oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat uit de bijgebrachte attesten evenmin een dergelijk element kan worden afgeleid. Verzoeker slaagt er doorheen zijn verweer niet in alsnog een dergelijk element in deze attesten aan te tonen.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan te beweren dat zijn ziektebeeld heden ernstiger zou zijn en dat hij in een uitzonderlijk regime is opgesloten. Hij laat echter na van één van deze beweringen ook maar enig objectief stavingsstuk voor te leggen. Zelfs indien verzoeker zijn bewering dat hij zichzelf verminkt heeft, dat de directeur van het opvangcentrum naar de politie heeft gebeld omdat hij bang was dat verzoeker zichzelf schade zou toebrengen en dat hij is opgesloten in een bijzonder regime, zou kunnen aantonen aan de hand van objectieve stukken, zou dit op zich evenmin volstaan om aan te tonen dat hij niet in staat zou zijn tot het afleggen van correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen. Uit een lezing van de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de commissaris-generaal wel degelijk en op pertinente wijze rekening hield met de concrete inhoud van de door verzoeker voorgelegde attesten. Verzoeker kan gezien het voorgaande dan ook geenszins gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *"Verweerster heeft zelfs niet de moeite gedaan om naar deze stukken en naar de inhoud van deze stukken te kijken. Het gaat niet over dezelfde stukken!!! De inhoud en de graad van ernst van deze ziekte is anders dan toen!!!"* Ten overvloede dient opgemerkt dat verzoeker, desondanks zijn uitgebreide kritiek op het handelen van de commissaris-generaal en van de Raad, nog steeds nalaat *in concreto* uiteen te zetten welke vragen hij in het kader van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande zijn eerste verzoek om internationale bescherming volgens hem niet kon beantwoorden omwille van zijn psychische problemen, hetgeen allerminst ernstig is.

Waar de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op wijst dat verzoeker zich voor het overige met betrekking tot zijn medische problemen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, beperkt verzoeker zich tot de blote bewering: *"Verweerster weet ook zeer goed dat de DVZ de aanvragen van 9ter vandaag op een totaal onmenselijke wijze behandelen. De DVZ zegt dat een persoon moet op sterfbed zijn om in aanmerking te komen voor een aanvraag 9 ter. [...] De werkwijze van verweerster is niets anders dan een onmenselijke en vernederende behandeling van verzoeker in de zin van artikel 3 van het EVRM."*

Verzoekers hypothetische opmerking dat zijn aanvraag dreigt afgewezen te worden doet geen afbreuk aan het gegeven dat hij voor een beoordeling van zijn medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een beroep moet doen op de procedure zoals voorgeschreven door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de voorbereidende werken wordt over dit wetsartikel het volgende gesteld: *"(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende*

behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)" (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, p. 9-10).

Dit blijkt immers ook uit de bewoordingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarin het voeren van een parallelle procedure omwille van medische redenen wordt uitgesloten, duidelijk door te stellen dat "de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, (...) die geen beroep kan doen op artikel 9ter (...)"

In de mate dat verzoeker aanvoert dat er in zijn hoofde wel degelijk een bijzondere procedurele nood zou bestaan, slaagt hij er evenmin in deze bewering *in concreto* aan te tonen. In de bestreden beslissing wordt immers – mede gelet op het voorgaande – terecht gesteld als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderd hebben om tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming de juiste antwoorden te geven op de vragen van de protection officer, waardoor er geen geloof meer kon gehecht worden aan uw asielrelaas, dient vastgesteld te worden dat de aangehaalde nood niet van aard is om aan te tonen dat het standaardprocedureverloop in het gedrang is geweest of zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen, zoals verder in de motivering uitgelegd.

In de gegeven omstandigheden kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekers verweer dienaangaande beperkt zich tot de volgende blote bewering:

"Verzoeker heeft het helemaal niet verwacht dat een mens, een medewerker van het CGVS dergelijke knip plak werk motivering gebruikt.

Verweerder is blijkbaar niet op de hoogte dat CARDA niet zomaar mensen onder behandeling neemt.

Verweerder heeft zelfs geen moeite gedaan om de medische stukken te lezen en indien nodig contact op te nemen met CARDA om zich verder te informeren over de mentale toestand van verzoeker."

Verzoeker toont geenszins aan dat het CARDA "niet zomaar mensen onder behandeling neemt", laat staan dat een behandeling door het CARDA op zich zou aantonen dat de behandelde persoon dermate zware mentale problemen kent dat hij in het kader van een verzoek om internationale bescherming nood heeft aan steunmaatregelen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog terloops aanvoert dat hij zich in de leeftijdscategorie van 18 tot 40 jaar bevindt en verwijst naar een rapport dienaangaande, dient erop gewezen dat verzoeker nooit eerder van deze vrees voor vervolging melding maakte. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees is dermate laattijdig dat volledig afbreuk wordt gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Bovendien komt verzoeker niet verder dan het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat de commissaris-generaal op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing terecht besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's),

mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij meent dat er in zijn hoofde geen intern vestigingsalternatief bestaat omwille van zijn kwetsbaar profiel en zijn psychische problemen, dient erop gewezen dat er *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Geen van de rapporten en internetartikels die verzoeker citeert in zijn verzoekschrift heeft betrekking op de veiligheidssituatie in het district Surkhrod. Aldus brengt verzoeker geen enkele stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie') onjuist of intussen achterhaald zou zijn. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt. Bovendien mist de kritiek dat de verwerende partij ten onrechte een intern vluchtalternatief inroept, feitelijke grondslag. Verzoeker stelt immers afkomstig te zijn uit het dorp Zerani gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Dit dorp maakt immers blijkens de informatie in het administratief dossier deel uit van het grootstedelijk gebied Jalalabad. Een intern vestigingsalternatief is *in casu* bijgevolg niet aan de orde in de mate dat uit bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad blijkt dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

2.3.4. Gezien het geheel van wat voorafgaat, besluit de commissaris-generaal op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet terecht dat verzoeker geen elementen aanbrengt in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking zou komen.

Tevens oordeelt de commissaris-generaal terecht als volgt in de bestreden beslissing:

"Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER